

fordi man ikke har ment at kunne tage den af Kassebeholdningen. Mere skal jeg ikke sige lige over for Saaneeparagraffen, som har været saa stærkt diskuteret. Jeg skal endnu kun lige over for det enkelte Forslag, hvor jeg staar ene, bemærke, at Flertallet i Udvalget over for en Fordring af Ministeren, der gik ud paa, at vedkommende Bane skulde paa Forhaand sikre en passende Drift, ikke har ment at kunne blive staaende ved en saa almindelig Begrænsning, en saa almindelig Fordring, men man har ment, at den naturlige Vej dertil var at sige, at der til enhver Tid skal forefindes en Reserverfond. En saadan Reserverfond vil nemlig kunne gøre Nytte paa 2 Maader. For det første bidrager den til, at hvis en Bane overhovedet Aarene igennem kan betale sig, ja, saa vil den ogsaa drives uden at ligge Staten til Last, uden at stille yderligere Fordringer til Statskassen, idet Jonden vil bevirke, at man ikke et enkelt Aar faar Udbytte og et andet Aar Understud i Kassen. Hvis der altsaa er Tale om Baneanlæg, der overhovedet Aarene igennem lige kunne holde det gaende, vil det ogsaa helt blive vedkommende Egn, der kommer til at holde det gaende, Staten kommer ikke til at træde til. Men det er ikke det eneste, en saadan Reserverfond bidrager til, men den bidrager særlig til, at der bliver Mulighed for at gaa til saadanne Forhæjser, og jeg vil sige, ogsaa saadanne Nyanskaffelser, som enhver Bane i Aarenes Løb bliver stillet lige over for. Selv om nemlig en Bane er vel anlagt, selv om den betaler sig meget godt, vil den i Løbet af nogle Aar staa over for Forhæjser og Nyanskaffelser. Har den saa ikke en Reserverfond at tage til, vil den være nødt til at gaa til en Bank og derved komme i et Afhængighedsforhold, som ikke er heldigt. Med denne Betragtning for Øje kan jeg for mit Vedkommende slutte mig til et æret Medlem, der har stillet et yderligere Endringsforslag (Tauber), der netop gaar ud paa at slaa fast, at denne Reserve- og Forhæjsefond tillige skal kunne være en Nyanskaffelsefond; at fastslaa dette har jeg nu ikke tænkt mig nødvendigt, men Tanken i Endringen kan jeg finde rigtig. Smidlertid har jeg paa dette Punkt ment at maatte gaa lidt videre end andre Udvalgsmedlemmer, idet jeg har sagt, at for det første vil 5 pCt. af Anlægssummen i Længden næppe være nok; naar der er gaaet en Række af Aar, vil det være en for lille Reserverfond over for disse Nyanskaffelser, som der kan og næsten maa blive Tale om. Men ikke blot det, men det vil heller ikke være tilstrækkelig, at en saadan Reserverfond

opspares i Aarenes Løb. Jeg tror, det meget ofte er Tilfældet, naar en Bane bliver anlagt, at man meget hurtigt efter Anlægget staar over for Anskaffelser og Endringer, som man ikke har forudset, og som man meget maatte ønske at faa udført. Det vil derfor være særlig heldigt, om denne Fond findes straks ved Banens Anlæg. Jeg har derfor ikke blot ment, at man burde gaa til 10 pCt., men at de yderligere 5 pCt., som jeg altsaa mener, der skulde være, bør forefindes straks. Det er en Byrde, man fra Begyndelsen af lægger paa et saadant Anlæg, men jeg tør dog sige, at med den største Sympati, man kan have for, at Baner omkring i Landet kunne komme frem, gælder det dog frem for alt om, at de komme frem i en saa solid og betryggende Form som muligt. Det vil dette mit Forslag bidrage til, og det vil derfor have Betydning ikke mindst for Statskassen. Naar jeg altsaa har forlangt, at denne yderligere Reserverfond skal forefindes straks fra Begyndelsen, er jeg gaaet ud fra, at det er berettiget at betragte den som en Sum, man lige saa vel skal være klar paa at have til Raadighed som Anlægssummen, og der har jeg ment, at da Statskassen har bidraget til Anlægget og selvfølgelig ogsaa er særlig interesseret i den Soliditet, som Reserverfonden giver hele Foretagendet, bør den ogsaa yde et forholdsvis Bidrag til denne Del af Reserverfonden. Med disse Ord skal jeg anbefale ærede Medlemmer at slutte sig til Højre-Mindretallet, baade i den første Del, hvor vi stille os fra det andet Mindretal, deri at det virkelig skal være en Bemyndigelse fra Ministeren til at holde et passende Antal Baner uden fra Drøftelse her i Tinget til Lettelse for Tingets Forhandlinger, og efter vor Overbevisning uden mindste Fortræd fra nogen Side med de Begrænsninger, Forslaget ellers har, dernæst i, at man holder paa, at disse Anlæg lige saa vel som enhver anden af den Slags ekstraordinære Udgifter, der her kan blive Tale om, afholdes af Saan. Jeg er overbevist om, at over for alle de Baneanlæg, som man hver især ønsker at faa frem, vilde det være af meget stor Betydning at slaa dette fast — eller rettere sagt: det vilde være betydningsløst, om Indenrigsministeren havde Bemyndigelse til at give Koncession, hvis ikke Finansministeren ved Siden deraf har Bemyndigelse til at skaffe Pengene ad den Vej, han i det givne Øjeblik anser for heldigt.

Tauber: Da denne Sag for nogle Maaneder siden var til 1ste Behandling, maatte det være klart for mig og vistnok